

CENZURAT.

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

1936. FEBRUÁR
10.

IV. ÉVFOLYAM
5. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Toborzó.

Most ez a legfontosabb tevékenység, amit kicsi, nagy az Uj Cimboráért végezhet. Az olvasótáborban még nagyon sokan hiányoznak a toborzóból, pedig legalább egyet mindenki toborozhat. Ugy ám! A serények, az ügyesek toboroznak is, nem csak egyet, de többet is. Legujabb hireink szerint Cluj vezet a toborzóban. Itt Klein Aranka toborozta András Sanyikát, Méder Zoltán II. g. o. t.-t, Burkhardt Béla II. g. o. t.-t és Sigmond Eszti és Ági Marosán Lujza IV. el. o. t.-t és Karsay Zsuzsika IV. el. o. t.-t, Bakó Jancsi Satumare pedig Nagy Lajcsi II. el. ot., Papp Feri IV. el. ot. és Kerekes Feri IV. el. ot.-t. Barakonyi Ibolyka toborozta Placsintár Erzsike IV. el. ot. és Tauffer Ágnes. Placsintár Erzsike IV. el. ot.-t. Zsigmond Eszti Balogh Mancit, Marosán Lujza Gráma Bertát, Kovács Piroskát, Balogh Annát. Boldizsár Irénke Keszler Annát.

A bekötési táblák elkészültek, de nem sötétbordó és zöld színben, hanem szép cinóberpiros színben. Így még kedvesebb és vidámabb, mint a sötét színben. Azonban csak kevés példány van belőle s így, aki be akarja köttetni, az igyekezzen megrendelni, míg el nem fogy. Ára vidékieknek a pénz előzetes beküldése mellett 33 lei.

Takarékosság.

Elkészültek a takarékos könyvecskék is. A nyomdában külön is tekintettel voltak a gyermekek takarékosági mozgalmára, úgy, hogy nekik egész különleges takarékos könyvecskét nyomtak. Most már csak az a fő, hogy takarékoskodjatok is és mihamarább megkaphassátok a takarékos könyvecskét.

Satumare-i kis cimborák, hogy álltok a takarékosággal? Megkaptátok-e már a könyvecskét? Kiesi Mártha Jutka várom a beszámolódat a takarékoságról. Ha valamiben nem vagytok biztosak, vagy felvilágosításra van szükségetek, kérdezzétek meg Ferenczy Béla bácsit, ő az Uj Cimborá Satumare-i képviselője és megbízottja. Lakik: Str. Stefan O. Josif No. 8. Ő mindenre felvilágosítást ad nektek. Az a fő, hogy mozogjatok kis cimborák és ne aludjatok. A leveleitekből majd megtudom, hogy van-e köztetek némi kis élet.

Helyreigazítás: Az Uj Cimborá IV. évf. 4-ik számában „Erdély a török uralom idején” című cikket nem Józsa János, hanem Dr. Dobos Ferenc írta. A nyomda tévedésből cserélte fel a neveket.

Az Uj Cimborá farsangi délutánja.

Február 23-án, vasárnap, vidám farsangi délutánt rendez az Uj Cimborá a kis olvasóknak, amelyre őket, szüleiket, hozzátartozóival együtt meghívja. Lesz szerencsehalászat, büffé és sok minden érdekes, mulatságos dolgok. Minden kis cimborá jól fogja magát érezni.

Kertészkedjünk!

Március hó folyamán megindul az Uj Cimborá kertészkedése is. Az ősszel, s télen sokan küldtek vissza a tavalyi kis kertészek közül magvakat, így az idén is folytathatjuk a kertészkedési mozgalmunkat.

Márciustól kezdve április végéig rejtvényfejtés s egyéb jutalomként virágmagvakat fognak kapni a kis Cimborák. Szebbnél-szebb virágoknak a magvait.

A Satumare-i kis kertészek közül különösen kiváltak Balogh Anti és Böske, kis kertjüket a szerkesztő néni személyesen is megnézte. De egyes kis kertész volt gr. Degenfeld Anny II. el. ot., Kardos Laci I. g. ot., Adám Katóka IV. el. ot., Izsák Ibolyka, Balogh kislányok, br. Bánffy Katinka, Hododnádasi elemi iskolások, gr. Bethlen Ödön III. el. ot. és még jónéhányan, akiknek ezután fogjuk felsorolni a nevét.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Volt három krajcárom . . .

*Volt három krajcárom, elástam,
Kiszáradt a torkom, kiástam.
Így jár aki mindig bort iszik,
Mig a temetőbe nem viszik.*

Kath. gyermekek, szülők, tanítók figyelmébe ajánljuk lapunk munkatársának: Földes Zoltának — gyermekek és felnőttek számára egyaránt alkalmas imakönyvét (püspöki jóváhagyással). Címe: „Mennyei kiskert”. A gazdag tartalmu imakönyv képekkel ellátva, a pénz előzetes beküldése mellett megrendelhető: a Minerva Irodalmi Müintézetől, Cluj, Baron L. Pop 5. Ára 30 lei. 10 darab rendelésnél 27 lei.

*

Az ajándéknaptárt nagy örömmel fogadták kis olvasóink. Már csak azok, akiknek az előfizetésük rendben volt. Mert hátralékosok nem kaphatják meg a naptárt. Az idén, most már csak azok kapják meg, akiknek júliusig, vagy legalább is áprilisig rendezve lesz az előfizetésük. Mindenesetre jó lesz igyekezni, mert már nagyon kevés naptár van, mivel a nyomda csak keveset nyomott.

A Kinizsi-éposz bevezető éneke.

Irtá: P. Jánossy Béla.

Kósza útam ékes rét palástját vág át,
S tépem a magyar múlt tarka szép virágát,
Bokrétába kötni, szedegettem rendre,
S odatűzöm, népem, dobogó szivedre.
Szint kap a bokréta dobogó szivedtől,
Könnyen el ne hullasd, minden szálát vedd föl.
Szál virág, meg egy-két foszladozó ének
Ragyogó múltadból hadd maradjon még meg ...

Fényes, szép magyar múlt, szép tündéri álom,
Csókold fel a könnyet égő szempillámon,
Hogy nekik necsak bús könnyet harmatozzak,
Kik rád visszanezni vágygyal vágyakoznak.
Adj érzést a dalnak, bűgjon, mint a gerle,
Hangomnak erőt, hogy szálljon messze-szerte,
Adj gyűjteni dúsán, lelkembe mi fény gyül,
Vigaszul jelennek, jövőnek reményül!

Felpattan ma egy sír, omladozó bárha,
Talpig fénybe fürdik felmagasló árnya,
S ellent bár nem állhat földi test a pornak,
Ég, lobog a lélek, soha el nem porlad.
Zendüljön ma lantom minden húrnyi-húrja,

S kinek hét országban nem találni párját:
Kinizsi Pált zengem, király daliáját.

P. Jánossy Béla: Király daliája.

Szerényen csak így jelzi az író: Költői elbeszélés. De ahogy az olvasó belemélyed az olvasásba, lapot lap után forgat, úgy telik meg a lelke könnyes gyönyörűséggel. Sokat szenvedett nemzetének egy fényes, dicsőséges korszakáról lebbenti le a századok fátyolát. Kinizsi Pál az éposz hőse. Drága nevek bukkannak föl a versek között. Mátyás király kora, Magyar Balázs, a híres fekete sereg fővezére, Perényi, Rozgonyi, Szapolyai, Kanizsay László, Báthory István. Elporladtak rég, ránk már csak az emlékezés maradt. Egy melegsívű költő gyöngyös bokréta-ba szedte ezeket az emlékeket, úgy, amint a Bevezető énekében írja is.

*

Kinizsi Pál egyszerű molnár legény volt, akinek szülei nem értették meg a fiuk lelkében égő olthatatlan vágyakozást a vitézi élet iránt. Oh, hányszor vonult el az ifju legény előtt álmokképekben a vitézi élet minden dicsősége!

— Csak egyszer lenne kard a kezemben, hej! de megmutatnám ki az a Kinizsi Pál — gyötrődik magában az ifju.

S a véletlen feléjük vezetni Magyar Balázs

csapatát. Velük van a vezér és gyönyörűség szép leánya, Benigna is. A tikkadt vándorok vizet kérnek.

Az öreg molnár fiának ugyan még nincsen kard a kezében, de így is megtudja mutatni, hogy ki az a Kinizsi Pál? Egy heverő malomkővet kap fel, könnyedén, félkézzel s azon nyújtja át a vezér szép leányának, Benignának a frissítő italt.

S a vezér és vitézei ámulnak Kinizsi Pál ereje láttán.

— Ilyen vitézre van szüksége Mátyás fekete seregének!

S a szerencsés véletlen elindítja Kinizsi Pált azon a pályán, amelyen magának, nemzetének, királyának sok babért, dicsőséget szerzett. Ez az éposz* tartalma röviden. De nem elég csak a tartalmat röviden ismerni.

Olvasni kell ezt a könyvet az ifjuságnak, hogy hinni tudjon a nagy akarások valóra válásában.

Mert hiszen az élet továbbfejlődését mindig a nagy akarások, nagy tettek lendítik előre.

László Marcella.

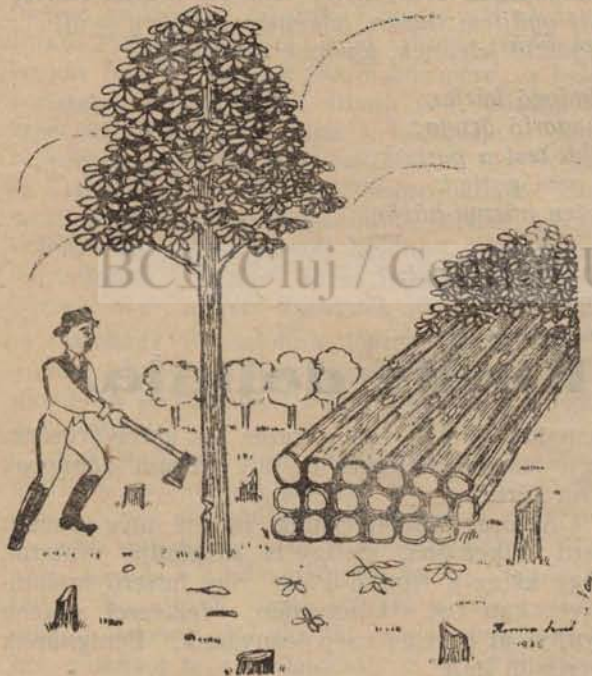
* éposz = költői elbeszélés.

Utazás a Marsba.

Írta: Ifj. Kolozsváry József.

I. RÉSZ.

Az emberek úgy elszaporodtak a földön, hogy az öreg Föld bármilyen jóindulatulag is tekintett az emberekre s árasztotta a maga bő áldását, sokan voltak, akiknek nem jutott kenyér. Már pedig tudvalevő dolog, hogy kenyér nélkül megélni nem lehet. Ezért a tudósok egyre jobban törték a fejüket, hogy miként tudnának felszállani a csillagokba, mert hát úgy vélték, hogy a csillagokban is éppen úgy van élet, mint itt lenni, a mi áldott földünkön. Repülőgépekkel, rakétákkal és mi egymással egyre kísérleteztek megközelíteni a bolygókat, de bizony ez még egyik tudósónak sem sikerült, mert hát ezek a csillagok olyan

Az emberek csodálkoztak rajta, hogy a legszebb magnak való fát vágja ki rendre egymásután.

messzire vannak tőlünk, hogy azokat megközelíteni nem egykönnyen lehet. S amíg a tudósok ezen kísérleteztek, napról-napra szaporodott azoknak a száma, akiknek nem jutott kenyérre, akiknél hiába pityeregtek a gyermekek a vajás kenyérért, de még a közönséges száraz kenyérért is, mert az anya nem tudott eleget tenni a gyermekek kérésének. Éheztek egyre jobban. S csak könyörületes emberek segítségével tengették életüket. Tehát elképzelhető, hogy milyen kíváncsisággal olvasták az emberek a tudósok aziránti kísérletét, hogy egy gazdagabb helyre akartak menni,

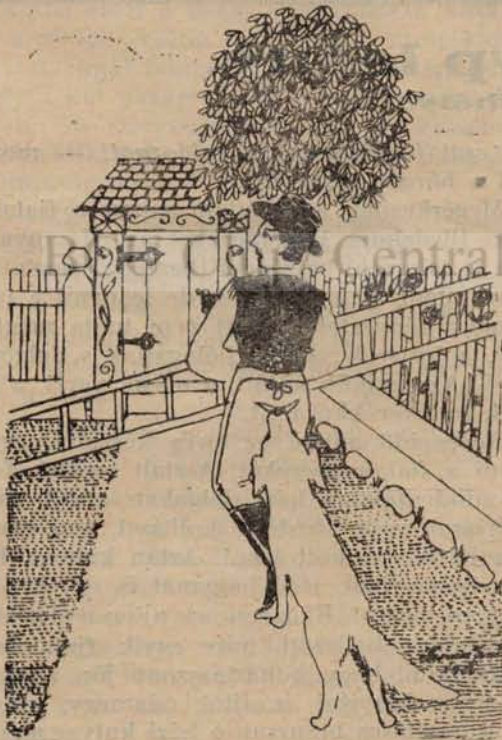
ahonnan majd csak mannaként fog aláhullani az élelem. Olvasta ezt a kísérletezést Domokos Elek székely bátyánk is, aki már régen nem volt megelégedve sorsával. Sokat mondogatta, hogy kimegy Amerikába. Igen ám, de onnan is egyre rosszabb hírek jöttek, s mielőtt hajóra ült volna, belátta, hogy ott sem fonják kolbászból a kerítést. De kapott ám a tudósok tervén s elhatározta, hogy megelőzi amazokat. Már hogy is engedné, hogy egy német elvigye előle a pálmát, hiszen tudvalevő dolog, hogy a székely ember mindent ki tud találni. Hallomásból tudta, hogy a Mars bolygó van a legközelebb a földhöz, így hát legelső sorban a Marsig váltotta meg a jegyet.

Repülőgép? Rakéta? Ilyen bolondságra nem ül fel okos ember. Székely ember mindig a maga lábán jár. Ezért elhatározta, hogy csak kísérletezzenek azok a bolond tudósok akármivel, ő közönséges létrával fog felmászni a Marsba. Tervéről csak a fiának szólott, akinek persze igen tetszett a dolog. Már előre alkudozott, hogy ő fog először felmászni a létrán. Csak úgy beszéltek a felmászásról, mint ha a hiába* akarnának menni. Nem is sokat teketóriázott Domokos uram. Kiment az erdőbe, kiválogatta a legmagosabb és legegyesenebb fákat s azokat sorban mind levágta. Az emberek csodálkoztak rajta, hogy miért vágja ki éppen a legszebb magnak való fákat. A kérdezősködőknek csak annyit felelt, hogy megvásárolta a fakereskedő. Elhitték, mert nem volt mit tegyenek. Mikor már sok ezer fát kivágott, rendre hazaszállította, szépen kifaragta s páronként, ahogy illett, kifurta s beillesztette a fogakat. Lett vagy tizezer létra, de aztán mindenik volt legalább 30 öles. Csak mikor mind elkészítette, villant meg az eszében, hogy most már miként fogja ezeket egymáshoz erősíteni és hogyan fogja felemelni, mert hát még a vármegye, de talán még az ország is kicsi volna, ha ezeket egymásmellé akarná állítani. De a székely embernek villámgyorsan vált az eszé s egyszeribe kifundálta, hogy miként fogja megoldani eme kényes kérdést. Ha kicsi az udvar, vármegye s talán még az ország is, — gondolá, — de elég magas az ég. A cigány kováccsal egyszeribe minden létrába kapesót szereltetett és pedig olyan formát, amilyent a nadrágokra szoktak felvarrni. A cigány eléggé érdeklődött, hogy minek az a töméntelen sok létra, még rája az a sok kapesó, de a székelyünk a világot el nem árul-

* hiu = padlás.

ta. Mikor így minden létra készen állott, a legkönnyebb létra végébe még két akasztót is tétetett, amivel majd belekapaszkodhassék a Marsnak nevezett bolygóba. A koreszmárostól vett egy üveg jó erős küküllői bort, hogy nagyobb legyen bátorsága. Még egészen be sem sötétedett, amikor a leghosszabb létrát nekitámasztotta a házaelőtti óriás körtefának. Beásta és becövekelte a földbe, nehogy valamiként megmozdulhasson. Tervét persze éjszaka akarta véghezvinni, amikor senki sem látja, mert hát ugymond, nem akarta, hogy esetleg más is eltanulja tőle s kárba menjen a tudománya. Mikor már egészen beesteledett, magához vette az üveg bort, ingujjra vetkőzött s oda kiáltá Dénes fiát is:

— Na Istenem, segíts meg! — mondá — s ezzel hozzá fogtak a nagy munkához. A fel-

A falubeli kutyák megugatták, sőt az egyik komondor még a nadrágjába is belekapaszkodott.

állított első létrához kapcsolta a másikat s mind hasonlóképpen a többieket, ugyannyira, hogy a szegény Déneske alig bírta hordani fel a létrákat. Csak az az egy vigasztalta Déneskét, hogy majd ő fogja először meglátni a Marsot, mert hát ezt az apja is megígérte neki.

II. RÉSZ.

Az öreg Domokos lelkiismeretesen helyezgette eközben a létrákat egymáshoz. De mikor fia már az összes létrákat felhordta,

bánatosan látá, hogy nem csinált semmit, mert hát a létrák nem lettek elegendők. Még legalább 10 létrára lett volna szükség, hogy az öreg székely kifüggesse a kezében lobogó zászlót a Marsra. De a fiu égett a vágytól, hogy tervük sikerüljön, ezért minden parancs nélkül vállalkozott rá, hogy összehordja a faluból az összes létrákat s így sikerülni fog tervük. Ugy is lett. Leszállott s egyik háztól bé, a másiktól ki, mind összehordta a faluból a létrákat. Bizony ez sem könnyen ment, sok kutya megugatta, sőt az utolsó háznál még a nadrágjába is belekapaszkodott az egyik komondor, le is hasította egyik felét, amiért másnap volt mit hallania az édes anyjától.

(Folytatjuk.)

Vargha Pali levele Balogh Árpádhoz.

Kedves Árpád!

Leveledre sietek azonnal válaszolni. Eppen a legnagyobb viigságok idejéből szakítottam egy egy félórát. Nálunk falun javában áll a farsang. Itt a farsangnak színe, íze és szaga van.

Színe a fehér meg a piros, nó meg a kék. Ezek a maszkba öltözött legények, a „maszkurák”. Hol ebbe, hol abba a fonóba, vagy tollfosztóba látogatnak el. Persze, legtöbbször mennyasszonyt visznek. Egy-egy mesével állítanak be.

Bizony némelykor a válogatós leányokat is megszegényítik a párbeszédjükkel. Ezek a beszélő maszkurák. Félelmetesebbek a néma maszkurák. Rendesen legények vannak felöltözve lányoknak, öregasszonyoknak. Van nevetés, ha valamelyik huncut kópé legényről kitünik, hogy nem is leány, hanem legény.

Szörnyen bátor legények ezek és igen szeretik a frissen sült pánkót (fánkot), nem is várnak kínálást hozzá. Sokszor ez a farsangi szag csalja be őket valahová.

A mult vasárnap sokáig neveltük az Andrist, aki a ragasztott bajuszával együtt nyelte le a csőrögét.

Az újév jól köszöntött ránk. Megkaptam a kedves újságunknak, az „Uj Cimborá”-nak naplírát. Piroska néném névnapjára már el is szavaltam belőle a Marcella néni versét, a „Névnap-i köszöntőt”.

„A takarékos cimborá” kockájába már három gyűjtést jegyeztem be. Ha az egész betelik, beküldöm a lapot Marcella néniék.

Az iskolában a tanulás javában folyik. Azt hiszem, nálatok is. Hála Istennek, a ragályos betegség minket még eddig elkerült. Kívánom ezt nektek is.

Szeretettel üdvözöl és válaszodat várja:
Vargha Pali.

Ének havas-kertünkről.

Irtá: Krüzselyi Erzsébet.

*Kivül minden varázsfehér, —
Most hócsipkéket ver a tél.
Ezüstszirom, csillagvirág
Terhét hordják a kerti fák.*

*A rózsatők úgy fekszenek,
Mint alvó, pólyás kisdetek:
S a dombtetőn vén gesztenyénk,
Mint fehér léggömb int felénk.*

*Az aszaló és kertilak,
Mint mesekunyhók alszanak;
Rájok néhány fenyő vigyáz,
Mint hóbundájú óriás.*

*Közöttük száz kis csíz, veréb
Keresgéli csöpp kenyerét;
Felettük át pár varjú ház,
Fakószín, borzolttölu, bús.*

*Komor pompáju, mély, csodás
E mozdulatlan álmódás —
S fölébe fényt — mely úgy vakít —
A nap ködös korongja hint!*

*Ez álmodó világ felett
Lábhegyen jár a képzelet,
S kinyitva lélekablakát
Úgy sóhajt a tünt nyárba, át . . .*

A három selyp leány.

Irtá: Nagy Mihály.

Egy anyának három felnőtt leánya volt. Egyéb panasz nem lehetett volna ellenök, mert máskülönben sem csúnyák nem voltak, sem lusták. Csak éppen az a kis bajuk volt, minthogy igen selypítettek mind a hárman. Ez pedig már elég nagy hiba, mert visszataszító és nevetséges, főleg nagy lányoknál. Sokan kényességnek, mások hanyagságnak minősítették ezt. Elég az, hogy messze vidéken hire volt a három selyp lánynak. Emiatt mindenki róluk beszélt s őket kacagta s ha a velők ismerős családok otthon olcsó mulatságot akartak maguknak szerezni: csak őket utánozták a beszédben. Így aztán minden vagyonosságuk és szorgalmuk dacára se akarták őket férjhez venni.

Egyszer az történt, hogy három fiatalember, jóbarát összebeszélt, hogy elmennek ehhez a lányos házhoz „leánynézőbe“ és személyesen fognak meggyőződni arról, hogy, amit a rossz nyelvek beszélnek: igaz-e, vagy csak ráfogás??

De az előkészület kitudódott s a leányok édesanyjának az unokahuga, aki a fiatalemberek falujában lakott, előre megüzente a lányos házhoz a fiatalemberek látogatási szándékát, nehogy készületlenül és rendtelenségben találják őket.

Megmondta tehát az édesanya leányainak:

— Holnapután vendégeink jönnek: három ügyes fiatalember. De ti csak kössetek, varrjátok és nehogy szóljatok egy szót is, mert akkor megtudják, hogy milyen *selypek* vagytok és elidegenednek s nem jönnek többet a házunkhoz. Majd én fogadom, szóval tartom, teríték és megvendégelem őket.

— *Jól van éés anyám, mi majd nem becé-*

lűnt, csat halldatunt ész doldozunt! — mondja mind a három egyszerre.

Megérkeznek a mondott napon a fiatalemberek. Illedelmes köszönésüket az édesanya fogadja jó teleszáju beszéddel (bezzeg ő megtanulta tisztán ejteni ki a szavakat, de leányait a tulságos nagy kényeztetés miatt nem tudta megtanítani!), a leányok csak bólogattak s dolgoztak tovább. Az egyikük kötött, a másik varrt, a harmadik fonókerékkel font.

Kevés idő múlva az anya készült megvendégni a fiatalembereket. Asztalt terített, felrakott mindenféle jó házi dolgokat: ordát, sajtot, pácolt szalonnát, füstölt kolbászt, ami egy jó módu háznál szokott lenni. Aztán kiment, hogy még édespaprikát, zöld hagymát és egy kis bort is vigyen be. . . . Eközben az ajtón valami kopogtatásféle hallszott, mire egyik fiatalember, azt gondolta, hogy a háziasszony jön vissza és nem tudja kinyitni az ajtót, odamegy, kinyitja s az ajtónyílásra besurran a házi kutya; mert az ütötte meg az ajtót, amint a farkat csóválta. Aztán elkezdett körülszaglászni a szobában, mint a rosszul nevelt kajtár kutyák szoktak. Történetesen pedig az edény-állvány egyik alsó polcán egy nagyobb csupor tej volt fedetlen, amit a kutya szimatolás közben megtalált és elkezdte a nyelvével lapátolni.

Az egyik leány felnézett s nem állhatta meg, hogy ne szóljon oda a kutyának, hogy elkeresse:

— *Tuti ti!* (azaz: kusti ki!)

Azt mondja erre a másik:

— *Ne tójj tel!* (azaz: net szólj, tel!)

Mire a harmadik reájuk dupláz:

— Na! Én te tojtot, te te tojjál, ő te tojjon?
A tuta addid mind ti lipitálja a tupolból a tejet!
(Azaz: Na! Én se szóljak, te se szóljál, ő se szóljon?
A kutya addig mind kilapátolja a csuporból a tejet!)

A fiatal emberek erre csak összenéztek, elmosolyodtak s nemsokára eltávozva, megállapították:

— Bizony, igaz, amiket a rossz nyelvek beszélnek, mert ezek a leányok valóban selypítettek. Már pedig selyp leányokat nem veszünk feleségül.

Igy maradt pártában a három selyp leány.

A róka és a kecskebak.

Kutba esett a róka s ugyancsak szűk lett neki a világ. Váltig próbálgatta, most kapaszkodással, majd felugrással, de csak nem érte el sehogy a kut káváját. Oda is vészett volna bizonyosan, ha szerencséjére egy kecskebak arra nem vetődik, aki épen alig tudott hova lenni a szomszúság mián.

— Mit csinálsz ott, róka koma? — kérdezte a kecske az akarátlanul fürdő rókát.

— Híntázom. — viszonzá a róka ravaszon, — soha jobb víz, soha szebb víz a világon!

— Adnál-e belőle nekem is?

— Ha okosan le tudsz jönni, miért ne? — felelt a róka.

A kecskének se kellett több, nagyot ugrott s belesobbant a kutgödörbe.

— Hát ez az okosság? — duzzant fel a róka egyszerre s még neki állt fölebb. — én megosztom veled vizemet, árnyékomat, s te meg a köszönöm fejében úgy összelocsolsz, hogy tetőtől talpig merő víz vagyok. Most már tedd a görbét egyenesre, tedd jóvá amit elkövettél: támaszkodjál ide a kut falához, hadd álljak válladra s hadd száritgassam meg kissé a napon bundámat.

A szegény bakkecske azt sem tudta, hová legyen zavarában, hogy azt a nagy hibát elkövette. Mindjárt a két hátulsó lábára állt, az első kettővel meg odakapaszkodott a kut falához s olyan husszura, amilyenre csak nyulhatott. A róka egyszerűen fenntermelt a hátán, akkor aztán nagyot rugott magán s kiugrott a kutból.

A kecske csak ámult-bámult, hová lett a róka?

Hanem a róka még egyszer visszavigyorgott a kecskebakra s lekiállított a kutba:

— Már most csak hűtőzzél pajtás, míg lesz valami jó bolond, aki téged is talpra segít, mint te segítettél engemet.

Az édesanya a gyermekek közt.

Nem új nevelési elv ez, már a régiek is azt vallották, hogy az első fogalmakat a gyermek lelkébe az édesanya írja és vési be. S később is, a iskolai évek folyamán is megmarad az édesanya rendkívüli befolyása a gyermek lelki fejlődésére.

Sok családban nem helyeznek súlyt arra, hogy a anya kikérdezze az iskolai tanulmányai felől a gyermekét, s hogy mi az ami az érdeklődését leköti s miért? vagy mi az amitől fél, hűzódzik, — amit nem szeret tanulni — s miért nem szereti tanulni? Sok szülő éppen azért is, mert nem érdeklődik gyermeke lelki élete iránt, nem is ismeri jóformán azt. Sokfelé megfordulok, sok mindent látok és megjegyzek magamnak. Talán éppen azért is ragadott meg egy alkalommal egy bájos kép.

Látogatóba készültem egy családhoz. Az apa nem volt otthon. — A kenyérkereseti gondok messze vidékre szölitették. A veranda felől akartam bemenni, de az ajtót zárva találtam. Tanácstalanul néztem szét a sötétben: talán nincsenek otthon? de nem! a folyosóra világosság tűzött ki. Arrafelé tartottam. Az ablak nem volt befüggönyözve s így teljes szépségében állt előttem a kép: alacsony széken ült az édesanya, körülötte gyermekei: egy kisfiú s egy leányka. Taníthatta őket valamire, mert azok hangosan ismételték szavait.

Melegséget, derűt, boldog harmónikus életet sugárzott és árasztott magából ez a kép. Nem volt szívem megzavarni a szép együttlétet. Úgy távoztam volna el észrevétlenül ennek a képnek az emlékével, de észrevettek. S így tudtam meg, hogy ez az édesanya imádságra tanította a gyermekeit...

Milyen szép volna, s népünk jövőjének, erkölcsi életének szempontjából milyen fontos és felemelő volna sokszor látni ezt a képet... Nem-nem jól mondtam: nem sokszor, hanem mindig: az édesanyát a gyermekei között... úgy, ahogy tanítja őket: imádságra, vagy bármi másra...

László Marcella.

Humor.

Gyurka még ugyan csak III. elemista, de egy-egy mondásért nem megy a szomszédba.

A minap is a nagybácsija hívja Gyurkát a térdére:

— Gyere, csak gyere öcskös, legalább meglovagoltatlak.

— Hogyisne! tegnap is leestem egy szamárról.

Kis cimborák! egy kis meleget...

Kis Cimborák, hideg van! Körmötökre fujnátok, ha nem lennétek benn a jó meleg szobában, hol vígan pattog a tűz s a kályha csak úgy ontja magából a kellemes meleget. Bizony, mellette jó olvasgatni, játszadozni s kacagni — a téli hideg hiábavaló erőlködéseit.

De hát, bajok vannak odáig!

Lám, én is... már régóta készülök, hogy írjak valamit Tinectek. Igen ám, de hideg az új iskola irodája s már alkonyodik. Meg aztán, meg kell itatni a Riska tehenet; enni kell adni a kicsi malacoknak. A süldőt se a gólya költötte! Arról is kell gondoskodni, hiszen belőle akarjuk kihatítani a nyári szalonnát a zöld hagyma mellé... És még itt sincs vége a dolognak: fát is kell vágni az irodai kályhába.

Hát hiszen, vágok én azt is... Mert ugye végyetek, hogy voltam én már favágó-mesterember is Szibériában a világháboru alatt, amikor ti még nem is éltetek.

Csupán csak az egyre sűrűsödő sötétség szeretne akadékoskodni. No de rajtam nem foghat ki ő ke'lme se.

Kitapogatok a teméntelen sok vékony fa közül — a rakásból — egy vastagabbat, amiből bár kétszer lehessen bedurrantani az iroda kicsiny kályhájába. Mondom, kihuzom a több öles galyfát s félkézzel sujtom rá a kis baltát. Koppan-dobban a favágó-csutak. Azt hinnétek — látom hová csapok! Ej, dehogy látom! Csak taláalomra. „Vérbeli“ favágó nem téveszti el az ütéseket. Egy-kettőre felaprózom. S tudjátok-e mire gondolok ez alatt?

Ezer közül kettő, ha kitalálná!

Arra gondolok, kicsi Cimborák, hogy ez a szálfá, amit én itt pár perc alatt miszlikbe vágok: tizenöt-husz esztendeig nődegelt ott künn az erdőben, ha nem tovább! Hány madárka szállhatott rá, hány nyul, róka, őz, farkas, gombázó ember, fatolvaj járhatott el alatta? S ő csak nőtt félelem nélkül, csendesesen... S már javában aludta új téli álmát, amikor a kurátor bácsi — november derekán — nyakába kanyarította tarisznyáját s két álló napig járt oda, míg megszerezte a vágási engedélyt... Mert tudjátok ugyebár, hogy az erdőből egy fát se szabad „letarolni“, míg nincs rá engedély? Ez a kis fa honnan is sejtette volna a közeledő veszedelmet?

... Karácsony előtt, hajrá! fejszés, gyalogszeres emberek estek neki a kijelölt erdőrészek: csitt-csatt, sipp-supp! Kopácsoltak ezek a fejszés „harakályok“... és dültek, dültek szegény halálraitélt zsordák, kutyarók, kosztok, amint a marosmentiek mondják. Meleget még

nem sugároznak ki, de már a kurátoron kívül a favágókat is megizzasztották.

Nagy nehezen, hetek mulva elindulnak értük a szekeres gazdák.

Az erdőn ugyancsak szemügyre veszik a farakásokat. Bezzeg! maguknak hármat is felraknának... De nekem? Mind attól félnek, hogy letörik a tengely, elromlik a kerék. — uram bocsá! a nagy huzásban. Pedig lejtőn jönnek folyvást; az erdőből az iskoláig.

A fa most is hideg és dermedt, de az ember s állat melegedik a vele való munkában.

Most, az este beálltakor pedig én melegedek a balta emelgetése közben. Még fel is hasogatom, hogy jobban égjen... mert nyers és sír a tűzön.

Ma csodák csodája! hamarabb kezd éledni, égni, izzani! A henger formájú kis kályha doromból, marmol, dubog. S aztán egyszerre pattogni kezdenek vidáman a fahasábok.

... Tizenöt, husz esztendő... amig nőtt, — tizenöt, husz perc, amig melegit...

Bartha István.

Farsangi találós képek.

Találjátok ki a számozás szerint az összefüggő mulatságos képek meséjét és írjátok meg az Uj Cimborának. A legjobbakat leközöljük.

1. kép.

2. kép.

3. kép.

A Régész bácsi folytatja csevegését; Tudóka Ferkóval.

A mammut agyarak hossza 2 és fél, 3 és fél m. között váltakozik, de bizony vannak ennél hosszabbak is, a lábbal kapcsolatban meg kell tudnod még azt is, hogy amíg az orrmányosok mind öt ujjak, a szibériai mammutnak csak négy-négy ujjacskája volt.

Mint hogy igen hideg tájakon élt, testét majdnem félméter hosszú szőrökből álló sűrű, tömött bunda takarta. De, hogy ne egykönnyen hüljön meg, a 2 cm. vastag bőre alatt még külön 8–9 cm. vastag szalonnája is volt.

Mifelénk csak esontjai kerülnek napvilágra, kútásásmál, a dunai, tiszai halászhálóiban. Szibéria fagyott földjéből azonban teljesen épek is kerülnek elő, miért éppen a mammutot ismerjük legjobban az összes kipusztult őállatok közül. Talán a * berezovkai mammut a legnevezetesebb közülük. Ez lejelészs közben zuhant le egy jégpedésbe. Szegény megkísérelte kiszabadulni rettenetes helyzetéből, testtartása híven mutatta szörnyű erőfeszítését, de hiába. Lábai több helyen eltörték, nem bírták kiemelni a ropant testet. Halálküzdelmé nem tartott sokáig. Nyelvén még ott volt egy csomó leharapott de még meg nem rágott fűszál. Lezuhanásakor, úglátszik, sok föld emlett le utána, az hamar egészen betemette s megfullasztotta.

Fogai közül és gyomrából mintegy 12 kítő füvet, növényt szedtek ki. Ugyanolyanokat, aminek ma is élnek a tundrákon. Mint hogy a füvek magasak, ebből nyilvánvaló, hogy összei történt a mammut szerenésétlensége.

Bizonyosan gondolkodsz most, kedves Ferkóm, hogy lehet az, hogy a mammut hidegben élt és mégis nálunk — a mérsékelt égöv, sőt még Olasz- és Spanyolország egyes részeiben is — számtalan mammut agyar, fog és más esont kerül napvilágra! Nem mondtam evvel badarsá-

got, mert hiszen a mi vidékünknek nem mindig ilyen volt az éghajlata. Volt melegebb is, mikor pálmák nőttek, de volt hidegebb is, mikor éppen mammutnak való időjárás uralkodott nálunk is. Sok-sok ezer évvel ezelőtt történt, hogy a föld lassan eljegesedett. Az északi sarok jégtáblái nem törték szét még odafenn, hanem egy tömegben nyomultak le majdnem a Kárpátok északi lábáig és ugyanakkor a mi erdélyi magas hegyeink völgyében éppen olyan nagy jégárak (glecserek) voltak, mint ma az Alpokban vagy a Himalájában.

Ilyen eljegesedés több is volt. Közben természetesen melegebb volt az éghajlat. De ne feledd el, ezek nem egy-két évig, még csak nem egy-két száz évben, hanem több ezer éven át tartottak. A legutolsó eljegesedés legnagyobb állata volt a mammut. A hideg fokozatos dél felé előnyomulásának hatása alatt alakult át a meleget szerető óriás termetű ő elefántból. Ezt az átalakulást már az ember is megérte. S az őseimbek a mammuttal együtt szenvedték el a dermesztő fagyokat és vadászták őket bundájáért, húsáért, szalonnájáért. Az utolsó jégkorszak lassú felmelegedésekor azonban nem bírván mint az ember — alkalmazkodni a mind melegebbé váló éghajlathoz, lassan mindig, északabbra vonult az állandóan kisebbedő jégtakaró után, miközben fajtája csendesen előregedett és kihalt. . .

Faja már rég kipusztult. Amde azért még mindig szolgálja az embert. Agyarai Szibériában oly jó állapotban maradtak meg, hogy nemcsak az ottaniak faragnak belőlük fésűt, késnyelet, doboskát, stb., hanem európai városokba is állandóan szállítják. — Volt év, amikor kétmillió kiló (kétszáz vasuti teherkocsi) mammut agyart hoztak Európába, hogy evvel a sokkal olcsóbb anyaggal pótolják az egyre jobban ritkuló s dráguló afrikai s indiai elefánt agyarakat.

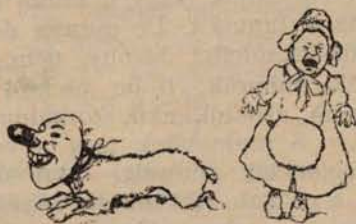
Kíváncsi voltál, milyen állatok esontjai lehetnek a fényképen feltüntetett esontok — im a fentiekben mondtam el neked mindazt amiről gondoltam, hogy érdekel. Hát valamit megakarsz tudni jöjj máskor is hozzám bizalommal.

Szeretettel üdvözlöl öreg barátod:

Ferenczy Sándor, régésztanár.

* Berezojka folyó az Északkelet-szibériai Kolyma folyóba ömlik. Térképen megkeresendő.

4. kép.

5. kép.

Találós kérdések:

Melyik ló repül?

Mi az, ami kétszer érik?

Beküldte: *Ádám Katóka*, IV. el. ot. Petreni.

Az el nem tört tükör.

Hát gyerekek, elmondom nektek, hogy kap-
tam én ki egyszer azért a tükörért, amit nem
törtem el. De hogy megértsetek, ismerni kell az
apámat, aki kuruc ember volt. Egyszer panasz-
kodtam neki, hogy Kata néniéknél még a macs-
káknak is jobban van dolga, mint nekem: azok
tányérból esznek az asztal tetején, diványban
hálnak, soha meg nem verik őket. A multkor is
Pista bácsi csak egyet toppantott a kamarában s
azt mondta: sicc ki! s Kata néni mindjárt meg-
szidta, hogy: Nem lehetett volna kijönni s szé-
pen kihívni: cicicc, micuskám! De az apám azt
mondta rá: A macskát el lehet kényeztetni, mert
az csak macska marad, de a gyereket nem, mert
abból embert kell nevelni. Ezért vert meg engem
is mindig, ha okot szolgáltatam rá.

Én pedig eleven gyermek voltam s mindig
törtem valamin a fejemet. Egyszer azt olvastam
Rontó Pál csinyléteit, hogy szappannal
lyukat festett a nagy tükör közepére s belőle
vonalakot húzott kifelé. Olyan volt, mintha ka-
lapáccsal belevágott volna a közepébe s onnan
repedések futottak volna szét a széle felé. Nekem
se kellett egyéb, mindjárt megpróbáltam. Nagy-
szerűen sikerült, gyönyörködtem benne. Be jó
volna, ha most anyám bejönne, gondoltam,
összezsapná a kezét: Jézus Isten! mi lett a tü-
körrel? S én nagyot kacagnék rá.

Alighogy elgondoltam, lépteket hallok, de nem
anyám, hanem apám lépteit. Ugy megijedtem,
mozdulni se tudtam. Bejön, meglátja s megkap
a karomnál:

Te gazember, micsoda kárt csináltál már me-
gint! És sipp-supp a kezével. Én böggve védekez-
tem: Nincs az a tükör összetörve! — Mit, még
hazudni mersz? s ezzel újra csehi-puhi. Végre
abba hagyja, odamegy a tükörhöz, tapogatja,
látja, hogy csak festve van rá a törés s azzal
megint nekem: Be akartál csapni, té gézengúz!
Igy mókázol te a szüleiddel! S azzal piff-paff,
megpaskol harmadszor is.

Meg lehettem volna elégedve az alkotásom
jóságával, mert sikerült megtévesztenem az em-
bereket. Mint az a festő, aki azzal dicsekedett,
hogy szőlőt festett s a madarak rászálltak. De ez
most eszembe se jutott, csak az, hogy a rossz
gyermekek csinyléteit, ha el is olvassa valaki,
követni nem tanácsos; mint azt a fenti példa is
bizonyítja.

Bakody Károly.

— Hogy van az Endre bátyám, hogy a haja
ősz, a bajusza meg fekete?

— Hát csak egy Bandi ösém, hogy a ba-
juszom húsz évvel fiatalabb a hajamnál.

KIS CSERKÉSZEK

Mire valók a próbák?

A multkor egy farkaskölyök pajtásommal
találkoztam, aki azt mondta nekem, hogy na-
gyon fél az első próbától. Erősen csodálkoztam
rajta, mert soha életemben még cserkészfű szá-
jából nem hallottam ezt a szót: félek. Hisz a
nóla is azt mondja, hogy:

„A cserkész bátor és derék,
Hü mindig és vidám.”

Vagy egy félóráig beszélgettünk séta köz-
ben, amíg hazafelé kísértem s a lelkére kötöt-
tem, hogy ha leteszi az első próbát, jöjjön el
hozzám és számoljon be róla. Tegnap aztán el is
jött s ragyogó arca már előre beszélt a sikeréről.
Meg is ígérte a végén, hogy többet sohasem fog
félni semmitől; legkevésbé a próbáktól.

Ami nekem mondtam, nektek is elmondom
röviden, nehogy közületek is „drukkoljon” vala-
melyik! Nem foglalkozom most részletesen ezek-
kel a próbákkal, majd a következő számban!
Csak annyit írok ezúttal, hogy háromféle próba
van: 1. Igéretpróba, melyet az ígértétel előtt, a
próbaidő befejeztével kell letenni. 2. Egy- és
kétesillagos próba, az ígértétel után és
3. 12 különpróba, amelyek közül csak azt teszi
le az ember, amelyiket akarja.

Farkaskölyök cimborák, emlékeztek-e még
arra, amit a jelszóval kapcsolatosan mondtam?
„A farkaskölyök megteszi, ami tőle telik és
sohasem hagyja félbe a munkát addig, amíg
eredményt nem ér el. És nemcsak olyankor teszi
meg, ami tőle telik, amikor látják, hanem ak-
kor is, amikor emberi szem nem látja! Mert
bizony, eredményt csak úgy lehet elérni! Van-
nak fiúk, akik látszólag mindenütt ott vannak,
mindig tanulnak, mindig gyakorolnak s min-
denkinek jó véleménye van felőlük, egészen a
— vizsgáig. Mert akkor bizony irgalmatlanul
kiderül, hogy csak olyankor szorgalmasak,
amikor látják őket, de mihelyt kitette a lábát a
szobából az édesapjuk, vagy a tanító ur, rögtön
abbahagyták a tanulást. De csunya dolog ez! A
farkaskölyök-becsülettel bizony nem fér össze.
Farkaskölyök-cimborák, ti ne ezektől vegyetek
példát, hanem azoktól, akik szorgalmasak, lelki-
ismeretesek. S mutassátok meg a vezetőknél,
hogy ti megtettétek mindig, ami tőletek telt.
Erre valók a próbák. Aki mindig hűséges, annak
a munkáján azonnal meglátszik a próba alkal-
mával, hogy szorgalmasan gyakorolta magát,
ha nem volt ott mindig a vezető előtt, könyv-
vel a kezében, vagy a versenypályán.

Farkaskölyök-cimborák, meglátom, hogy a
próbán miről tesztek bizonyosságot!

Bizik bennetek: Farkas-anyátok.

Cserkész-dal.

Fel a fejjel hű cserkészek,
Indul a csapat:
A jó harcot megharcolni
S állni a sarat.
Jobbra-balra hull a gyenge,
Az erős megáll,
Ránk, a bátor harcosokra
Győzelem vár.

A dallamát megtanulhatjuk a cserkészvezetőktől, de esetleg a legközelebbi Uj Cimborá találkozó is, ha eljőszökök.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Válasz Mackó Feri levelére.

Olvastam az Uj Cimborában a leveledet, s akkor rögtön elhatároztam, hogy válaszolok neked.

En, Székesházi Durmi, a nyulak hadseregének tábornoka vagyok.

Dirmi hugom nagyon jó házasságot kötött, a nyulak királya: Öry Nagyfülü vette el feleségül. Nekik öt fiuk van: Álmos, Előd, Gábiel, Töhötöm és Tass. Tass még csak pólyás. Ha gazdáinknál valami gyermekmulatság van, ilyenkor nekünk is sütnek-főznek.

Gazdáink nagyon szeretnek minket, azért nyaraláskor, vagy kiránduláskor is magukkal visznek. Így mi mindent látunk és megfigyelünk, az embereket és a szép vidékeket. Az iskolai előadásokra is elvisznek bennünket, tapsoltunk is a szereplőknek.

Vannak távoli rokanaink is: Retyezáti Horkantó, Zebulon, Morgó. Ők az óriási familiához tartoznak, de mivel már öregek, nyugdíjba mentek. Édesapámnak gyógyszerháza van és én veszem át az állomáson az árut. Gyönyörű szép királyi palotánk van Nyulország, Virsli város, Kolbász-utca, Kapdó szám alatt.

Szeretettel ölel:
Durmi.

*

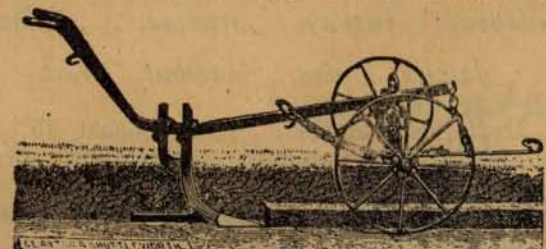
A legutóbbi szombat délutáni találkozón irodalmi ülést tartottak az Uj Cimborák. Méder Zoltán II. g. ot. cimboránk ugyanis behozta az olasz-abesszin háborúról szóló munkáját. A jelenlévő cimborák mindjárt bíráló bizottsággá alakultak át és Méder Zoltán II. g. ot. által felolvasott munkáról kiki megmondta a véleményét. Licker Évi (6 éves) azt mondta rá: nagyon jó, de a tiz, tizenkét és tizennégyesek is elég jól vélekedtek a műről, úgy, hogy azt a kialakult közvélemény közlésre alkalmasnak találta.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Róthmann Verukám IV. elemi oszt. Vártalak Verukám, hogy meglátogatsz a szerkesztőségben. Szerettem volna hallani, hogy mit mond a doktor bácsi? Most már jobban vagy-e? No, ha lesz idő, ird meg majd. Kivánom, hogy mielőbb egészséges légy. — Damó Sárka IV. el. ot. Épp ujév napján kaptad meg az ajándéknaptárt. Örömdben el is olvastad mindjárt. Lám, a pontos előfizetőket megjutalmazza az Uj Cimborá. Ha idő lesz, máskor is irhatsz nekem, rendes levélkédet szívesen olvasom. — Szabó Dezső III. el. ot. Merurea-Ciuc. A kis naptárnak te is örültél. Örömdben egy pompás képet küldtél nekem, amin te és a hugoekád vagytok lefényképezve. Oh de aranyos kicsi baba a hugoekád. Csak ránéztem a képre, máris a szívembe foglaltam őt is és téged is. A szivalbumban már benne is vagytok. — Rákosi Béla Iernut. Köszönjük a szíves toborzást. Nagyon örülnénk, ha tovább is folytathatni lehetne ezt a tevékenységet. — Vitus Ilke és Erzsike, Moldvai Gyurika Iernut. Új kis cimboráink vagytok. Hozott Isten közénk benneketek. A számokat küldjük mindig, kapjátok-e rendszeren? No majd írjátok meg a bemutatkozó leveletéket. — Berécsky Margitka Sarata. Te is az újak közé tartozol. Gondolom, hogy kedves meglepetés volt az első szám. No, a bemutatkozó leveledben ird meg majd, hogy mi tetszett, neked legjobban az Uj Cimborában. A bemutatkozó levélbe jó ha még azt is megírjátok, hogy mihez van inkább kedvetek: rajzoláshoz e, kertészkedéshez, rejtvényfejtéshez, vagy bélyeggyűjtéshez? Minden gyermeknek más ugyanis a kedvtelése. — Gál Lilike Braşov, Makó Tivadar Reşita, Tóth Terike Tasnad, Schmed Karcsi Trg. Mureş, Ambrus Dezső Aiud, Iványi Katóka Vetis. Megkaptátok-e a kis naptárt? A kiadóhivatal postára tette. Ugye milyen jó annak, akinek rendben van az előfizetése, most büszkélkedhet a szép kis naptárral. Még a tanító bácsi és néni is elkéri tőle

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki).

átolvasás végett — olyan sok hasznos és érdekes dolog van benne. — *Antal Zoltika Oradea, II. el. o. t.* Megkapod-e rendszeren az ujságot Zoltika? Örömmel köszöntünk az új cimborák lelkes kis olvasói között. Szeretettel várom bemutatkozó leveled. — *Várhol Iván Arad, Takács Albert Zalău, Bertalan Izabella, Lévy Lacika,* előfizetéseket elkönyvelte a kiad hivatal. — *Faff Lajos Tasnad* A küldött 300 Leit az M. P. számlájára írtuk. Köszönjük a szíves fáradozást érdekünkben. — *Fejes Pistuka, IV. el. o. t. Huedin.* No örülök neki, hogy te is közénk jöttél. Minden egyes új kis cimborát szeretettel fogadunk az olvasók táborába. Hiszem, hogy sok örömet szerez még neked ez a kis ujság. No aztán írd majd egy ügyes levelet, ha lesz időd. — *Vernes András, IV. el. o. t.* Dícséretet hollottam rólad, hogy milyen szorgalmasan és ügyesen rajzoltál. Jó is, ha a kis cimborák gyakorolják a rajz tudományát, mert a kézügyességnek mindig hasznát veszik. — *Mészáros József, II. el. o. t.* A nyári, nagy rajzkiállításból te is és *Csuesi Győző* is sokat tanultatok. Azóta szabadidőtökben, mindig rajzoltok. Ezért a buzgaloméért és szorgalomért dícséretet érdemeltek. — *Horváth Rózsika és Bereike, Gabika és Jucika, Dibáczy Béla.* A beküldött előfizetés postaszelyvényén külön-külön ráismertem az írásotokra. Dibáczy Béla, még újévi jó kívánságokat is küldött rajta Bizonyára tisztá szívihől kívánta s így meg is hallgatja a jó Isten.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Súlyom István.

1. Szórejtvény.

Beküldték: Keul Edit és Gyurka.

KEDD

t

szerszám

4. Földrajzi pótlórejtvény.

Beküldte: Orbán Lacika I. el. o. tan.

...udapest, ...ruguay, ...itvánia, ...rönland,
...laszka, ...óma, ...stambul, ...rad.

Megfejtési határidő: 1936 február 15. A megfejtők között jutalmul ajándékokat sorso-lunk ki.

A 34-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes sorok:

4. Toboz. 8. Tenger. 11. Vers. 16. Ite. 19. Erie.

A 35-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Kockarejtvény: Szent István. 2. Betű-rejtvények: 1. Ernő. 2. Mandátum. 3. Szélmalom-rejtvény: Imádkozzál és dolgozzál!

Megfejtést küldtek be: Winkelmayer Margit, Winkelmayer Anna, Rothmann Veruka, Balogh Anti és Böske, Szakáll Sándor, Simon Béla, Sebesi László, Román Kató, Nagy Zsolt, Martin Emmi és Lajos, Ferencz Noemi, Miklós Róbert, Boldizsár Lilike, Karsay Ilonka, Csepreghy Márta és Palkó, Bartha Ilonka, Kovács György, Hertz Elli, Vaska Klára, Ádám Katóka, Kőrösy Icuka, Miklós Nándor, Princzinger Bandika, Kárpáti Egon.

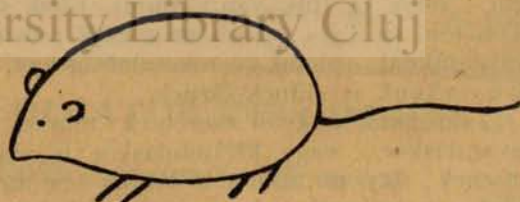
Nyertesek lettek: Princzinger Bandika, Rothmann Vera, Simon Béla, Csepreghy Márta és Palkó és Bartha Ilonka.

A januári számokban közölt rejtvények megfejtését és a sorsolás eredményét a következő számban hozzuk.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

25. számú minta.

Vagy találjátok ki, vagy nem, de bizony ez egy kis egérke. Rajzoljátok le ötször-hatszor s látni fogjátok, hogy munkátok a fáradságot megérte.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek. Amerikában 300 Lei.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.
Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj